

[Fuglsang]

ske umiddelbart fristende, men hvis man ser det internationalt, så er det netop den politik, som andre og stærkere lande i fællesmarkedet bruger over for Danmark, over for industrier på andre områder, og hvor det absolut ikke betragtes som noget gunstigt. Men lad det være, hvad det er. Noget andet er, at dette, at de fiskere, der fisker mest effektivt, må fiske, og at de andre skal gå i land, ikke blot er et internationalt problem, det er et problem, der vedrører fiskeriets fremtid i Danmark. Her er det nemlig heller ikke sådan, at alle, alt andet lige, fisker lige effektivt.

Jeg vil tage nogle tal fra udviklingen i Nordjylland, i første omgang med hensyn til fiskerflådens struktur og sammensætning. Her er der sket det, at siden 1965 over 1970 til 1976 er antallet af kuttere på mellem 5 og 50 t faldet fra 945 i 1965 til 805 i 1970 og til 699 i 1976. Samtidig med at det samlede antal – i øvrigt for en stor del de egentlige fiskere – således er faldet ganske betragteligt, er antallet af store kuttere steget. Af kuttere mellem 160 og 200 t havde vi kun 1 i 1965; i 1970 havde vi 31; i 1976 havde vi 33. Af kuttere over 200 t havde vi slet ingen i 1965, 40 i 1970 og 45 i 1976. Det er den ene side af sagen.

Den anden side af sagen er: hvem er det, der ejer disse kuttere? En meget stor del af dem ejes af anpartsselskaber. For de mindstes vedkommende ejes de 36 pct. af anpartsselskaber, for de størstes 91 pct. Dertil kommer, at netop disse store kuttere ejes af mennesker uden for erhvervet, mange af dem med bopæl langt uden for Nordjylland. Det er samtidig denne udvikling, som i høj grad har ændret selve vort fiskeris karakter, nemlig den påfaldende overgang fra konsumfiskeri til industrifiskeri, som mange med mere eller mindre rette så stærkt advarer imod.

Jeg kan regne ud efter det, der er sagt fra fremskridtspartiets side, at det netop er disse store kuttere, disse fiskere, der er de mest effektive, det er dem, der skal have lov til at fortsætte, og de andre skal gå i land. Hvad de små angår, så gør man yderligere det for at svække deres stilling, at man modsætter sig enhver form for hjælp fra det offentlige side og henviser dem til hjælp fra private pengeinstitutter efter deres nåde og til deres renter.

Jeg vil gerne til slut sige, at vor stilling er helt anderledes. Det er ikke de store kutterejere eller anpartsselskaberne, vi betragter som den danske fisker. Over for netop dem, som er fiskere, som lever som fiskere, og som er nødt til at leve af det, ønsker vi ført en praktisk politik, der støtter dem og hjælper dem til at overleve. Vi gør det for øvrigt ikke alene for fiskernes skyld, men, som bl. a. hr. Bjørn Poulsen har sagt det heroppefra, fordi vi betragter fiskeriet som en virkelig livsvigtig del af dansk økonomi og ikke mindst af den landsdels økonomi, som vi kommer fra, Nordjylland, på Bornholm, i Vestjylland osv. Af disse årsager ser vi måske lidt mere positivt på fiskeres aktioner end de fleste andre. Vi ser det som en indsats for at overleve, hvor de faktisk har krav på støtte fra andre arbejdende mennesker.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det var meget oplysende taler, fremskridtspartiets to ordførere holdt i dag, oplysende og beklagelige. Der var ikke ét ord, der viste forståelse for det, som dog burde optage ethvert menneske i dag, det hensyn, som vi mennesker samlet må tage, nemlig hensynet til den natur, vi til syvende og sidst alle er afhængige af; der skal også være plads til og muligheder for vore efterkommere. Men ikke ét ord om dette. Der var ikke forståelse i disse kyniske og materialistiske taler for denne side af problemet.

Dette vil jeg gerne have sagt til indledning for at understrege, at jeg ikke forstår, at fremskridtspartiet dog ikke i nogen grad forsøger at sætte et problem som fiskeriet ind i en større sammenhæng. Jeg begriber ikke, at noget parti vil optræde på den måde.

Jeg skal ikke forsøge at vurdere, om regeringen kunne have sikret Danmark noget mere af de kvoter, der er aftalt ved de forskellige internationale aftaler. Men jeg vil da godt pege på, at regeringen har meddelt, at den vil forsøge igen. Det kan udlægges som en indrømmelse af, at der måske kunne være opnået lidt mere – lad mig understrege: lidt mere. En løsning på fiskernes problemer kan ikke findes ad denne vej. Jeg er overbevist om, at vi må indgå internationale aftaler for at sikre en fortsat bestand af fisk for os og vore efterkommere.